UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (toinen jaosto)

25 päivänä maaliskuuta 2010 *

Asiassa C-414/08 P,

jossa on kyse Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 56 artiklaan perustuvasta valituksesta, joka on pantu vireille 19.9.2008,

Sviluppo Italia Basilicata SpA, kotipaikka Potenza (Italia), edustajinaan avvocato F. Sciaudone, avvocato R. Sciaudone ja avvocato A. Neri,

valittajana,

ja jossa vastapuolena on

Euroopan komissio, edustajanaan L. Flynn, avustajanaan avvocato A. Dal Ferro, prosessiosoite Luxemburgissa,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

* Oikeudenkäyntikieli: italia.

UNIONIN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: J.-C. Bonichot, neljännen jaoston puheenjohtaja, joka hoitaa toisen jaoston puheenjohtajan tehtäviä sekä tuomarit C. Toader (esittelevä tuomari), C. W. A. Timmermans, P. Kūris ja L. Bay Larsen,

julkisasiamies: V. Trstenjak,
kirjaaja: johtava hallintovirkamies M. Ferreira,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 3.9.2009 pidetyssä istunnossa esitetyn,

kuultuaan julkisasiamiehen 29.10.2009 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Sviluppo Italia Basilicata SpA vaatii valituksessaan Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-176/06, Sviluppo Italia Basilicata vastaan komissio, 8.7.2008 antaman sen tuomion (jäljempänä valituksenalainen tuomio) kumoamista, jolla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi Sviluppo Italia Basilicata SpA:n kanteen, jossa vaadittiin yhtäältä tukitoimenpiteiden toteuttamiseksi Italiassa Basilicatan alueella toimiville pienille ja keskisuurille yrityksille rakennetuen myöntämiseksi Italian tavoitteen 1 kohdealueilla perustettujen yhteisön tukipuitteiden yhteydessä myönnettävää yleiskattavaa tukea varten myönnetyn Euroopan aluekehitysrahaston (EAKR) rahoitustuen vähentämisestä 20.4.2006 tehdyn komission

päätöksen K(2006) 1706 (jäljempänä riidanalainen päätös) kumoamista ja toisaalta korvausta vahingosta, joka sille tästä päätöksestä aiheutui.

I Asiaa koskevat oikeussäännöt

Perusasetukset

2 Rakennerahastojen päämääristä ja tehokkuudesta ja niiden toiminnan yhteensovittamisesta keskenään sekä Euroopan investointipankin toiminnan ja muiden rahoitusvälineiden kanssa 24.6.1988 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2052/88 (EYVL L 185, s. 9) 1 artiklassa, sellaisena kuin se on muutettuna 20.7.1993 annetulla neuvoston asetuksella (ETY) N:o 2081/93 (EYVL L 193, s. 5; jäljempänä asetus N:o 2052/88), säädetään, että tukeakseen EY 158 ja EY 160 artiklassa määrättyjen yleisten päämäärien saavuttamista rakennerahastot edistävät viiden ensisijaisen tavoitteen saavuttamista. Ensimmäinen niistä (jäljempänä tavoite 1) perustuu ”kehityksessä jälkeen jääneiden alueiden kehityksen ja rakenteellisen sopeuttamisen edistämi[seen]”. Tämän asetuksen liitteen I mukaisesti Basilicatan alue kuuluu tavoitteessa 1 tarkoitettuihin alueisiin.

3 Asetuksen N:o 2052/88 5 artiklassa luetellaan rakennerahastojen rahoitustuen mahdolliset muodot. Niistä mainitaan saman artiklan 2 kohdan c alakohdassa mahdollisuus, että tuki myönnetään ”yleiskattavana tukena”, jota pääsääntöisesti hoitaa jäsenvaltion nimeämä välittäjä, jonka Euroopan komissio hyväksyy ja jonka tehtävänä on jakaa yleiskattava tuki yksittäisinä tukina lopullisille tuensaajille.

4 Asian kannalta merkitykselliset rahoitustukitoimenpiteitä koskevat menettelysäännöt on vahvistettu kahdella asetuksella eli asetuksen N:o 2052/88 soveltamisesta rakennerahastojen toiminnan yhteensovittamisen osalta toisaalta keskenään ja toisaalta Euroopan investointipankin toiminnan ja muiden rahoitusvälineiden kanssa 19.12.1988 annetulla neuvoston asetuksella (ETY) N:o 4253/88 (EYVL L 374, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna 20.7.1993 annetulla neuvoston asetuksella (ETY) N:o 2082/93 (EYVL L 193, s. 20; jäljempänä asetus N:o 4253/88), ja asetuksen N:o 2052/88 soveltamisesta Euroopan aluekehitysrahaston osalta 19.12.1988 annetulla neuvoston asetuksella (ETY) N:o 4254/88 (EYVL L 374, s. 15), sellaisena kuin se on muutettuna 20.7.1993 annetulla neuvoston asetuksella (ETY) N:o 2083/93 (EYVL L 193, s. 34; jäljempänä asetus N:o 4254/88).

5 Asetuksen N:o 4254/88 6 artiklan 2 kohdassa säädetään, että yleiskattavan tuen käyttöä koskevista yksityiskohtaisista säännöistä tehdään sopimus komission ja asianomaisen välittäjän kesken yhteisymmärryksessä kyseisen jäsenvaltion kanssa ja että tässä sopimuksessa on täsmennettävä erityisesti toteutettavien toimenpiteiden laatu, tuensaajien valintaperusteet, EAKR:n tuen myöntämisen edellytykset ja tuen osuudet sekä yleiskattavan tuen käytön seurantaa koskevat yksityiskohtaiset säännöt.

6 Asetuksen N:o 4253/88 24 artiklan, jonka otsikko on ”Tuen vähentäminen, pidättäminen ja peruuttaminen”, 1 ja 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

”1. Jos toiminnan tai toimenpiteen toteuttaminen ei ilmeisesti oikeuta siihen myönnettyyn rahalliseen tukeen tai osaan siitä, komissio tekee tapauksesta aiheellisen tutkimuksen yhteistyöhön osallistumista noudattaen, pyytäen erityisesti asianomaista jäsenvaltiota tai muita tämän toiminnan täytäntöönpanoa varten nimeämiä viranomaisia esittämään havaintonsa määräajassa.

2. Tämän tutkimuksen perusteella komissio voi vähentää asianomaiseen toimintaan tai toimenpiteeseen annettua tukea tai pidättää sen, jos tutkimus paljastaa epäsäännöllisyyksiä tai sellaisen huomattavan muutoksen, jolle ei ole pyydetty komission

hyväksyntää ja joka vaikuttaa toiminnan tai toimenpiteen laatuun tai niihin olosuhteisiin, joissa ne pannaan täytäntöön.”

7 Asetuksen N:o 4253/88 25 ja 26 artiklassa vahvistetaan rahoitustuen täytäntöönpanon seuranta- ja arviointisäännöt. Erityisesti kyseisen 25 artiklan 1 ja 3 kohdassa säädetään seuraavaa:

”1. Komissio ja jäsenvaltiot varmistavat osana yhteistyöhön osallistumista rahastojen tuen täytäntöönpanon tehokkaan seurannan yhteisön tukikehyksen ja erityistoimien (ohjelmien, ja niin edelleen) tasolla. Tämä seuranta toteutetaan kertomuksin, jotka laaditaan yhteisin sopimuksin vahvistettujen menettelytapojen mukaisesti, pistokokein tehtävin tarkastuksin sekä asettamalla komiteoita tätä tarkoitusta varten.

– –

3. Perustetaan seurantakomiteoita osana yhteistyöhön osallistumista asianomaisen jäsenvaltion ja komission välisin sopimuksin.

Komissio ja tarvittaessa EIP voivat olla edustettuina näissä komiteoissa.”

Komission päätökset, jotka sisältävät kyseessä olevaan taloudellista tukea koskevaan toimenpiteeseen sovellettavia sääntöjä

8 Komissio teki 29.7.1994 päätöksen 94/629/EY yhteisön tukipuitteiden perustamisesta yhteisön rakennetukien myöntämiseksi ajanjaksolla 1.1.1994–31.12.1999 Italian tavoite 1 -alueille, joita ovat Abruzzo, Basilicata, Calabria, Campania, Molise, Puglia, Sardinia ja Sisilia (EYVL L 250, s. 21).

9 Komissio teki 23.4.1997 yhteisön tukikehyksen, yhtenäisten suunnitteluasiakirjojen ja Italiaa koskevien yhteisöaloitteiden hyväksymistä koskevien päätösten muuttamista koskevan päätöksen 97/322/EY (EYVL L 146, s. 11). Tällä päätöksellä vahvistettiin tukikelpoisia menoja koskevat säännöt yhteisön tukitoimenpiteissä Italiassa. Tämän päätöksen liite sisältää lomakkeen nro 19 (jäljempänä lomake nro 19), joka koskee riskipääomarahastoihin perustuvien uusien rahoitusjärjestelyjen tukikelpoisia menoja rakennerahastoissa.

10 Lomakkeessa nro 19 säädetään seuraavista uusia rahoitusjärjestelyjä koskevien toimenpiteiden osarahoitusta koskevista yleisistä periaatteista:

”ii) Yhteisö osallistuu rahaston yhtiöpääoman julkiseen rahoitusosuuteen, mutta se ei osallistu rahaston hallintoon eikä hallintokuluihin. Ainoastaan jäsenvaltio ja sen yksityiset tai julkiset yhteistyökumppanit voivat olla osallisina tai osakkaina näissä rahastoissa.

– –

vii) Rahastojen toimintaa koskevat yksityiskohtaiset säännöt on mukautettava tukitoimenpiteiden toteuttamista koskeviin rahoitussäännöksiin erityisesti maksusitoumusten, aiheutuneiden menojen ja tukitoimenpiteen lopettamisen osalta.

viii) Riskipääomarahastojen tukitoimenpiteet kohdistuvat taloudellisesti ja rahoituksellisesti elinkelpoisiin yrityksiin. – –”

11 Riskipääomarahastoja koskevien erityisten säännösten osalta lomakkeessa nro 19 olevassa B kohdassa, jonka otsikko on ”Riskipääomarahaston toimintaa koskevat yksityiskohtaiset säännöt”, säädetään seuraavaa:

”– –

2. Riskipääomarahastojen tukitoimenpiteet muodostuvat osuuksien hankinnasta, muun muassa tuettujen yritysten yhtiöpääomaan osallistumisesta (osakkeet tai osuudet), lainoista (tarvittaessa osakkuuslainoista), velkakirjoista (tarvittaessa vaihtovelkakirjoista) ja niin edelleen – –

– –

8. Yhteisön tukitoimenpiteen aikana riskipääomarahaston tuloilla (erityisesti mahdollisilla osingoilla, pääomatuotoilla ja sijoitusten korkotuotolla) on kartutettava

rahastoa, ja niitä on käytettävä osuuksien hankkimisen rahoittamiseen sekä hallintokuluihin [samassa lomakkeessa] vahvistetuissa rajoissa.

– –

10. Riskipääomarahaston toiminnasta tehdään kalenterivuosittain kertomus, joka toimitetaan komissiolle seurantakomitean annettua lausuntonsa. Kertomuksen on sisällettävä taselaskelma ja analyysi riskipääomarahaston tuloista ja tappioista, eritellyt tiedot hallintokuluista, analyysi rahastoon suoritetuista pääoman palautuksista, luettelo hankituista osuuksista (toteutuneet investoinnit, myönnetyt lainat, jne. yritys- ja alakohtaisesti luottamuksellisuutta koskevia periaatteita noudattaen) sekä havaitut ongelmat ja mahdollisesti ehdotetut tai päätetyt ratkaisut.

11. Komissiolla ja Euroopan tilintarkastustuomioistuimella on oikeus valvoa riskipääomarahastojen toimia ja oikeus toteuttaa tai teettää tarkastuksia yrityksissä, joita riskipääomarahastojen tukitoimenpiteet koskevat.

– –"

12 Lomakkeessa nro 19 olevassa C kohdassa määritellään "oikeudellinen ja taloudellinen sitoumus" siten, että sillä tarkoitetaan "riskipääomarahaston pääoman muodostamista tai alkuperäisen pääoman kartuttamista koskeva[a] laillis[ta] asiakirja[a]". "Tosiasiallisesti aiheutuneet menot" määritellään samassa kohdassa siten, että ne perustuvat "osanottajien riskipääomarahastoon suorittamiin pääomaosuuksien käteismaksuihin (maksettu pääoma) sekä hankitut osuudet selvittäviin toimintakertomuksiin, jotka yhdessä todentavat toimenpiteen asianmukaisen edistymisen".

13 Lomakkeessa nro 19 olevassa D kohdassa ”Tuen lopettaminen” säädetään seuraavaa:

”1. Riskipääomarahastot on perustettava tavoitteiden kannalta riittäväksi ajaksi. Niiden vähimmäiskesto on sama kuin kyseisen tukitoimenpiteen kesto.

2. Yhteisön tukitoimenpiteen lopettamisen yhteydessä (maksujen huomioon ottamiselle asetetun määräpäivän jälkeen) on selvitettävä riskipääomarahaston taloudellinen asema nettomääräisenä vertaamalla maksetun kokonaispääoman käyttöä tukitoimenpiteiden kokonaismäärään yrityksissä ajanjakson aikana.

– Jos todetaan, että kaikkien yrityksissä toteutettujen tukitoimenpiteiden summa ajanjakson aikana kattaa vähintään 100 prosenttia maksetusta pääomasta (> tai =), toimenpidettä pidetään kokonaan toteutettuna.

– –

– Jos seurantakomitean valvonnasta huolimatta yrityksissä ajanjakson aikana toteutettujen tukitoimenpiteiden yhteismäärä on pienempi kuin maksettu kokonaispääoma, maksettua ylimäärää vastaava osuus vähennetään yhteisön jäsenvaltiolle kyseisen tukitoimenpiteen osalta maksettavasta loppujäännöksestä.

3. Tukitoimenpiteen loppujäännöksen maksun jälkeen komissio ei enää osallistu toimen toteuttamiseen tai seurantaan.”

II Asian tausta

Tosiseikat ja riidanalainen päätös

14 Komissio hyväksyi asetuksen N:o 2052/88 täytäntöönpanoa varten päätöksellä 94/629 tavoitteen 1 piiriin kuuluville Italian alueille, joihin kuuluu muun muassa Basilicatan alue, myönnettäviin tukiin sovellettavan yhteisön oikeudellisen kehyksen ajanjaksoksi 1.1.1994–31.12.1999.

15 Tukeakseen Basilicatan alueelle sijoittautuneiden pienten ja keskisuurten yritysten (jäljempänä pk-yritykset) kehittymistä Italian hallitus teki 24.2.1998 komissiolle hakemuksen, joka koski taloudellisen tuen myöntämistä yleiskattavan tuen muodossa. Tässä hakemuksessa tarkoitettu toimenpide 2 koski EAKR:n ja yksityisen sektorin rahoittaman sellaisen riskipääomarahaston perustamista, jonka avulla oli tarkoitus toteuttaa taloudellisia tukitoimenpiteitä (pääomasijoituksia, osakaslainoja ja vaihtovelkakirjalainoja) yrityksille, joiden kotipaikka on tällä alueella tai jotka aikovat sijoittautua sinne.

16 Komissio myönsi Italian viranomaisten hakeman tuen rahoitustuen myöntämisestä Euroopan aluekehitysrahastosta yleiskattavaa tukea varten Basilicatan alueella toimiville pienille ja keskisuurille yrityksille tarkoitettujen sellaisten tukitoimenpiteiden toteuttamiseksi, jotka kuuluvat Italian tavoite 1 kohdealueella toteutettavien rakenteellisten yhteisön tukitoimien puitteisiin 2.3.1999 tekemällään päätöksellä K(1999) 314 (jäljempänä tuen myöntämispäätös).

17 Tuen myöntämispäätöksen 5 artiklassa säädetään, että ”yhteisön tuki koskee sellaisia yleiskattavan tuen mukaisiin toimiin liittyviä menoja, joista on tehty jäsenvaltiossa oikeudellisesti sitovia sitoumuksia ja joiden osalta tarvittavat taloudelliset varat on

sidottu erityisesti viimeistään 31.12.1999". Kyseisiä toimia koskevat menot oli merkittävä kirjanpitoon viimeistään 31.12.2001.

18 Yleiskattavaa tukea koskeva suunnitelma, jonka Italian viranomaiset toimittivat komissiolle rahoitustuen saamiseksi (jäljempänä yleiskattavaa tukea koskeva suunnitelma), on tuen myöntämispäätöksen liitteenä ja kuuluu tähän päätökseen erottamattomasti. Tämän suunnitelman mukaan toimenpide oli toteutettava kolmessa vaiheessa, jotka ovat niin sanottu riskipääomarahaston mainostaminen, perustaminen ja hoitaminen (yleiskattavaa tukea koskevan suunnitelman 5.2.2 kohta). Sen 5.2.5 kohdassa todetaan lisäksi, että rahaston suuruus on 9,7 miljoonaa euroa, josta 4,7 miljoonaa euroa on peräisin EAKR:sta, ja että lomakkeen nro 19 mukaisesti "sitoumuksella" tarkoitetaan "rahaston pääoman muodostamista koskevaa oikeudellista asiakirjaa" ja "menoilla" tarkoitetaan "osanottajien riskipääomarahastoon suorittamia pääomaosuuksien käteismaksuja". Kyseisessä suunnitelmassa määrätään lisäksi, että sitoumukset oli tehtävä "31.12.1999 mennessä" (saman suunnitelman 5.2.6 kohta) ja että riskipääomarahasto on toiminnassa kymmenen vuoden ajan perustamisestaan lähtien.

19 Yleiskattavan tuen myöntämistä koskevat yksityiskohtaiset säännöt määriteltiin komission ja Centro europeo di impresa e innovazione Systema BIC Basilicatan 22.7.1999 tekemässä sopimuksessa (jäljempänä sopimus), jossa yleiskattavan tuen hallinnointia varten nimettynä välittäjänä oli alun perin viimeksi mainittu ja sittemmin valittaja. Kyseisessä sopimuksessa olevan lausekkeen 9 mukaan perustetaan seurantakomitea, joka muodostuu komission edustajista, toimivaltaisten kansallisten viranomaisten edustajista ja välittäjän edustajista.

20 Sopimuslausekkeessa 9 olevassa 2 ja 3 kohdassa todetaan seuraavaa:

"2. Tämän sopimuksen täytäntöönpanemista varten toteutettaviin toimenpiteisiin sovelletaan niiden soveltamisen ajan ja sen jälkeen seurantaa ja arviointia koskevia sääntöjä, joista säädetään asetuksessa (ETY) N:o 4253/88 ja jotka täsmennetään [yhteisön tukikehyksessä].

3. Edellä 1 ja 2 kohdassa mainittu arviointi toteutetaan yleiskattavan tuen seurantakomitean alaisuudessa. Välittäjä asettaa komitean saataville kaikki seurantaa ja arviointia varten tarpeelliset tiedot.”

21 Sopimuslausekkeessa 13 olevassa 2 ja 4 kohdassa todetaan seuraavaa:

”2. – – loppujäännös maksetaan, jos kaikki seuraavat edellytykset täyttyvät:

– Basilicatan alue esittää kuuden kuukauden kuluessa kyseessä olevan toimen toteutuksesta komissiolle maksatushakemuksen, jonka [talous- ja valtiovarainministeriö] on asianmukaisesti vahvistanut.

– –

4. Yleiskattavan tuen mukaista rahoitustukea saavia hankkeita koskevat menositoumukset (myöntämispäätös, sopimukset ulkoistetuista toiminnoista) on tehtävä viimeistään 31.12.1999. Välittäjän on suoritettava yleiskattavan tuen mukaiset maksut viimeistään 31.12.2001 ja tehtävä komissiolle viimeistään 30.6.2002 tilitys menoista, joita kyseisen tuen täytäntöönpano on välittäjälle aiheuttanut.”

22 Sopimuslausekkeessa 16 olevassa 5 kohdassa todetaan seuraavaa:

”Jos välittäjä ei täytä jotain sopimuksen mukaista velvoitettaan tai panee sopimuksen epäasianmukaisesti täytäntöön, komissio voi – yhteisymmärryksessä Basilicatan alueen kanssa – vaatia sitä kirjatulla kirjeellä täyttämään kyseessä olevan velvoitteen. Jos kyseistä velvoitetta ei täytetä kuukauden kuluessa tästä ilmoituksesta, komissio voi sopia Basilicatan alueen kanssa sopimuksen purkamisesta ilman lisämuodollisuuksia ja sopimukseen sovellettavasta lainsäädännöstä johtuvista seurauksista riippumatta.”

23 Lopuksi sopimuslausekkeessa 18 todetaan, että sopimuksen voimassaolo päättyy 30.6.2002.

Riskipääomarahaston perustaminen ja rahaston varojen käyttö

24 Riskipääomarahasto perustettiin 16.12.1999, ja sen varat olivat 9,7 miljoonaa euroa, joista 4,7 miljoonaa euroa rahoitettiin EAKR:sta ja 5 miljoonaa euroa oli peräisin yksityisiltä sijoittajilta. Osuudet maksettiin kokonaisuudessaan helmikuun 2000 ja joulukuun 2001 välisen jakson aikana.

25 Basilicatan alue lähetti 18.3.2003 päivätyssä kirjeessä Italian talous- ja valtiovarainministeriölle valittajan esittämän lopullisen menoselvityksen ja maksatushakemuksen. Tämä ministeriö toimitti kyseiset asiakirjat komissiolle 20.3.2003.

26 Komissio ilmoitti 10.2.2004 päivätyllä kirjeellä Italian viranomaisille ja valittajalle katsovansa lomakkeessa nro 19 olevan D kohdan mukaisesti, että osa alun perin myönnetystä tuesta ei ollut perusteltu, koska sitä ei ollut sijoitettu pk-yrityksiin 31.12.2001 mennessä.

27 Komissio teki 20.4.2006 riidanalaisen päätöksen, jossa se katsoi, että osaa EAKR:n tuesta ei ollut käytetty osuuksien hankintaan pk-yrityksistä ennen 31.12.2001, ja vähensi näin ollen Basilicatan alueelle yleiskattavan tuen puitteissa myönnetyn tuen määrää 4 554 108,91 eurolla ja määräsi, että 3 434 108,91 euroa peritään takaisin.

28 Komissio mainitsi riidanalaisen päätöksen 9, 10, 18 ja 19 perustelukappaleessa vastaväitteet, joita välittäjänä toiminut elin oli esittänyt kirjallisesti sekä 27.10.2005 järjestetyssä kuulemisessa. Lisäksi komissio totesi saman päätöksen 22 perustelukappaleessa muun muassa seuraavaa:

”Sen ongelman osalta, että menot – – eivät ole tukikelpoisia, komissio katsoo, että riskipääomarahastoihin kohdistuviin tukitoimenpiteisiin sovelletaan ’hyödyllisyysedellytystä’ ja yrityksiin kohdistuvien todellisten positiivisten vaikutusten edellytystä, joka ei nyt esillä olevassa asiassa ole täyttynyt, koska suunnitelman maksujen suorittamista varten vahvistettuna eräpäivänä (31.12.2001) alle 3 prosenttia rahaston varoista (eli 9 700 000 [euroa], joista 4 700 000 [euroa] oli peräisin EAKR:lta) oli käytetty osuuksien hankintaan yrityksistä. Tarkemmin sanottuna ei voida katsoa, että EAKR:n tavoitteet, joita ovat sellaisten tuottavien investointien rahoittaminen, joiden avulla voidaan säilyttää tai luoda pysyviä työpaikkoja ja tukea [pk-yritysten] toimintaa parantamalla niiden mahdollisuuksia päästä pääomamarkkinoille myöntämällä vakuuksia ja hankkimalla osuuksia, on tosiasiallisesti saavutettu vain suorittamalla riskipääomarahastoon pääomaosuuksien käteismaksuja.”

III Valituksenalainen tuomio

29 Valittaja vaati ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 30.6.2006 toimittamallaan kannekirjelmällä riidanalaisen päätöksen kumoamista sekä vahingonkorvausta.

Kumoamiskanne

30 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle toimittamassaan vastineessa komissio katsoi, että kumoamisvaatimus ei täyttänyt tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä, koska asia ei koskenut EY 230 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitetulla tavalla valittajaa suoraan, koska tämä ei ollut riidanalaisen päätöksen vastaanottaja eikä EAKR:n taloudellisen tuen muodossa myönnetyn tuen saaja.

31 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei lausunut tästä tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä koskevasta väitteestä, koska se katsoi, että kanne oli joka tapauksessa perusteeton.

32 Valittaja esitti kumoamisvaatimuksensa tueksi kuusi kanneperustetta, joista viitataan vain siihen osaan, joilla on merkitystä tämän oikeudenkäynnin kannalta.

33 Valittaja väitti kanneperusteessaan, joka koski lomakkeen nro 19 säännösten rikkomista, että komissio oli tulkinnut virheellisesti kyseisen lomakkeen C kohdassa olevaa ”tosiasiallisesti aiheutuneiden menojen” käsitettä. Valittajan mukaan komissio ei nimittäin ottanut huomioon siinä olevaa ”menojen” ja ”sitoumusten” käsitteiden välistä erottelua ja totesi näin ollen, että ”tosiasiallisesti aiheutuneet menot”, jotka piti suorittaa ennen eräpäivää 31.12.2001, olivat riskipääomarahaston tekemiä osuuksien hankintoja pk-yrityksistä. Kyseisestä kohdasta, yleiskattavaa tukea koskevan

suunnitelman 5.2.5 kohdasta sekä tuen myöntämispäätöksen 5 artiklasta ja sopimuksen sopimuslausekkeessa 13 olevasta 4 kohdasta käy sitä vastoin valittajan mukaan selvästi ilmi, että ”tosiasiallisesti aiheutuneet menot” muodostuvat ”sitoumuksista”, toisin sanoen riskipääomarahastoihin suoritetuista käteismaksuista, ja että vain nämä maksut piti suorittaa ennen edellä mainittua eräpäivää.

34 Lisäksi valittaja väitti, että yhteisön tukitoimenpiteen keston oli välttämättä vastattava rahaston olemassaolon kestoa, joka päättyi 16.12.2009. Tältä osin valittaja korosti, että tämän rahaston olisi ollut vaikeaa tai jopa mahdotonta hankkia 31.12.2001 mennessä pk-yrityksistä osuuksia sellaisella summalla, joka vastaa sen pääomaa.

35 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi tämän kanneperusteen ja katsoi valituksenalaisen tuomion 42–59 kohdassa, että komissio oli perustellusti katsonut, että yhteisön tukitoimenpiteen päättymispäivä oli 31.12.2001. Se katsoi, että lomakkeesta nro 19 ja muun muassa sen D kohdasta käy ilmi, että tämän tukitoimenpiteen kesto ei vastaa riskipääomarahaston olemassaolon kestoa, koska viimeksi mainittu voi jatkua tukitoimenpiteen lopettamisen jälkeen. Lisäksi se katsoi, että saman lomakkeen C kohdasta seuraa, että ”tosiasiallisesti aiheutuneet menot”, jotka oli suoritettava ennen 31.12.2001, muodostuvat paitsi niistä, jotka vastaavat riskipääomarahaston alkuperäistä pääomaa, myös tämän viimeksi mainitun ”hankkimista osuuksista”. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen mukaan tällaista tulkintaa tukee yleiskattavaa tukea koskevan suunnitelman 5.2.2 kohta, jossa toistetaan kyseisen C kohdan säännökset, ja sopimus, joka päättyi 30.6.2002, koska tällaista päivämäärää ei voitu vahvistaa yhteisön tukitoimenpiteiden päättymispäivää aikaisempaan ajankohtaan.

36 Valittaja väitti kanneperusteessaan, joka koski epäjohdonmukaisuutta ja epätarkoituksenmukaisuutta sekä sitä, että riidanalaiselle päätökselle ei ollut olemassa oikeudellisia eikä tosiasiallisia perusteita, että komissio oli perustellut tätä päätöstä sen 22 perustelukappaleessa mainitun ”tukitoimenpiteen hyödyllisyyden edellytyksen” väitetyllä laiminlyönnillä, vaikka tätä edellytystä ei valittajan mukaan mainita tuen myöntämistä koskevassa päätöksessä eikä yleiskattavaa tukea koskevassa suunnitelmassa. Valittaja katsoi, että vaikka olisi katsottu, että tätä edellytystä oli laiminlyöty, se ei missään tapauksessa ollut sellainen sääntöjenvastaisuus, joka vaikuttaa

tukitoimenpiteen laatuun tai niihin olosuhteisiin, joissa se pannaan täytäntöön asetuksen N:o 4253/88 24 artiklan 2 kohdassa tarkoitetulla tavalla.

37 Tältä osin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 66–75 kohdassa, että asianosaisten hallinnollisen menettelyn aikana käymästä kirjeenvaihdosta ja riidanalaisen päätöksen johdanto-osan 23 perustelukappaleesta käy selvästi ilmi, että komissio käytti päätöksen perusteena muun muassa lomakkeessa nro 19 olevaa D kohtaa ja että muiden kyseisessä päätöksessä mainittujen perusteiden tarkoitus on vain tukea tulkintaa, jonka komissio teki tästä kohdasta. Lisäksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin muistutti, että asetuksen N:o 4254/88 1 artiklassa säädetään, että EAKR:n tarkoitus on rahoittaa tuottavia investointeja. Näin ollen tämän viimeksi mainitun tukitoimenpiteitä on tarkasteltava tukitoimenpiteiden sellaisten tavoitteiden valossa, joiden ei voida katsoa tosiasiallisesti toteutuneen pelkillä pääomaosuuksien käteismaksujen suorituksilla riskipääomarahaston perustamista varten.

38 Kanneperusteellaan, joka koski muun muassa asetuksen N:o 4253/88 25 ja 26 artiklassa säädettyjen menettelysääntöjen rikkomista, valittaja väitti, että komissio ei voinut aloittaa tämän asetuksen 24 artiklassa säädettyä menettelyä ilman, että se oli tukitoimenpiteen toteuttamisen aikana, muun muassa 14.6. ja 10.12.2001 pidetyissä seurantakomitean kokouksissa, esittänyt vastaväitteitä sen täytäntöönpanosta.

39 Asetuksen N:o 4253/88 25 ja 26 artiklan väitetyn rikkomisen osalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi muun muassa valituksenalaisen tuomion 79 kohdassa, että näissä säännöksissä ei säädetä yhdestäkään sellaisesta menettelysäännöstä, jonka nojalla komissiolla on oikeus rahoitustuen vähentämiseen tai peruuttamiseen vain sillä edellytyksellä, että se on tuonut esiin epäilyksensä suunnitelman moitteettomasta toteuttamisesta ennen tukitoimenpiteen lopettamista.

40 Se lisäsi samassa 79 kohdassa, että vaikka oletettaisiin, että Euroopan unionin tuomioistuimet voivat perusperiaatteiden noudattamiseksi soveltaa menettelysääntöjä,

joista lainsäätäjä ei ole säätänyt nimenomaisesti (ks. vastaavasti asia C-462/98 P, Mediocurso v. komissio, tuomio 21.9.2000, Kok., s. I-7183), valittaja ei ollut esillä olleessa asiassa väittänyt, että menettelysääntö, johon se viittasi ja joka olisi voinut perustua komissiolla oleviin valvontavelvollisuuksiin, oli tarpeellinen sen puolustautumisoikeuksien takaamiseksi.

41 Valittaja väitti kanneperusteillaan, jotka koskivat luottamuksensuojan ja oikeusvarmuuden periaatteiden ja suhteellisuusperiaatteen loukkaamista, että komissio oli saanut valittajassa aikaan perustellun luottamuksen siihen, että suunnitelma toteutuu, koska muun muassa seurantakomitea hyväksyi toteutetut tukitoimenpiteet ja yleiskattavaa tukea koskevan suunnitelman edistymisen. Valittaja väitti, että siitä huolimatta, että kaikista tälle komitealle toimitetuista puolivuotiskertomuksista kävi selvästi ilmi, että 30.6.2001 ei ollut toteutettu yhtäkään rahoitusjärjestelyä, kyseinen komitea ei koskaan esittänyt vastaväitteitä tältä osin.

42 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 89–92 kohdassa, että tosiseikat, joihin valittaja oli vedonnut, eivät olleet omiaan synnyttämään valittajassa perusteltua luottamusta, koska täsmälliset, ehdottomat ja yhtäpitävät takeet, joihin tämä viimeksi mainittu oli viitannut, olisivat toteen näytettynäkin olleet ristiriidassa sovellettavien säännösten ja muun muassa lomakkeen nro 19 kanssa.

43 Valittaja väitti lopuksi, että riidanalaisella päätöksellä loukattiin suhteellisuusperiaatetta, kun siinä ei vain päätetty jättää maksamatta summia, joita ei vielä ollut suoritettu, vaan siinä vaadittiin myös jo maksettujen summien palauttamista.

44 Tältä osin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 93 kohdassa, että komissiolla ei ollut lainkaan harkintavaltaa niiden johtopäätösten osalta, jotka oli tehtävä siitä, että osaa riskipääomarahastoon maksetusta pääomasta ei ollut 31.12.2001 sijoitettu pk-yrityksiin. Tältä osin ensimmäisen oikeusasteen

tuomioistuin viittasi yhteisöjen tuomioistuimen asiassa C-84/96, Alankomaat vastaan komissio, 5.10.1999 antamaan tuomioon (Kok., s. I-6547, 22, 23 ja 47 kohta) ja lisäsi, että valittajan esittämien eri olosuhteiden huomioon ottaminen olisi tarkoittanut paitsi lomakkeessa nro 19 olevien sääntöjen rikkomisen toteamista, myös sen sallimista, että valittaja sai etua lomakkeen nro 19 virheellisestä tulkinnasta.

Vahingonkorvauskanne

45 Valittaja vetosi vahingonkorvausvaatimuksensa tueksi siihen, että sille aiheutui vahinkoa riidanalaisesta päätöksestä, joka perustui sovellettavan lainsäädännön virheelliseen tulkintaan. Tämän vahingon arvioimisessa valittaja käytti perusteena sekä väitettyä taloudellista vahinkoa, joka sen mukaan vastasi summaa, jonka komissio oli päättänyt periä takaisin, johon valittaja lisäsi summan, jonka tämä toimielin oli päättänyt olla maksamatta, ja menetetyt tulot, että aineetonta vahinkoa, joka oli aiheutunut valittajan maineeseen yrityksenä kohdistuneesta vahingosta, koska se joutui tilanteeseen, jossa se joutui laiminlyömään sitoumuksiaan.

46 Lisäksi valittaja väitti, että vaikka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoisi, että riidanalainen päätös ei ollut lainvastainen, komission olisi joka tapauksessa korvattava sille aiheutunut vahinko tämän vahingon epätavallisen ja erityisen luonteen vuoksi.

47 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 112–117 kohdassa, että niiden perusteiden tarkastelusta, joihin valittaja oli vedonnut riidanalaisen päätöksen kumoamista koskevan vaatimuksensa tueksi, ei käynyt ilmi minkäänlaista lainvastaisuutta tässä päätöksessä ja että näin ollen edellytykset toimielimen vahingonkorvausvastuun syntymiselle lainvastaisen toimen takia eivät

täyttyneet. Lisäksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi, että valittajalle väitetysti aiheutuneen vahingon epätavallista ja erityistä luonnetta ei ollut näytetty toteen, koska väitetty valvonnan ja tarkastuksen laiminlyönti, josta komissiota arvosteltiin, ei ollut estänyt valittajaa välttämästä sen vahingon syntymistä, johon se vetosi. Näin ollen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi myös vaatimuksen saada vahingonkorvausta lainmukaisesta toimesta.

IV Valitus

48 Valittaja vaatii tässä valituksessa, että unionin tuomioistuin

– kumoaa valituksenalaisen tuomion ja palauttaa asian yleiseen tuomioistuimeen, jotta se ratkaisee asiakysymyksen unionin tuomioistuimen antamien ohjeiden valossa, ja

– velvoittaa komission korvaamaan sekä tästä oikeudenkäyntimenettelystä että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa käydystä oikeudenkäyntimenettelystä aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

49 Komissio vaatii, että unionin tuomioistuin

– hylkää valituksen ja

– velvoittaa valittajan korvaamaan sekä tästä oikeudenkäyntimenettelystä että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa käydystä oikeudenkäyntimenettelystä aiheutuneet oikeudenkäyntikulut

50 Valittaja vetoaa valituksensa tueksi kahdeksaan valitusperusteeseen, joissa se kiistää sen, miten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin arvioi sen esittämää kumoamisvaatimusta, ja kahteen valitusperusteeseen, jotka koskevat arviointia, jonka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin teki sen esittämästä vahingonkorvausvaatimuksesta.

Valituksenalaisen tuomion osa, joka koskee kumoamisvaatimuksen tutkittavaksi ottamista

51 Komissio toistaa vastineessaan alustavasti ensimmäisessä oikeusasteessa esittämänsä väitteet, jotka koskevat sitä, että riidanalaisen päätöksen kumoamista koskevia vaatimuksia ei voida ottaa tutkittavaksi. Komissio korostaa muun muassa, että koska valittaja ei ole tämän Italian tasavallalle osoitetun päätöksen vastaanottaja, päätös ei koske sitä suoraan EY 230 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitetulla tavalla. Joka tapauksessa komissio toteaa, kuten oikeuskäytännöstä käy ilmi, että koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen ratkaisuun, jonka mukaan toisen asianosaisen esittämästä oikeudenkäyntiväitteestä ei ole aiheellista lausua mutta jossa hyväksytään tämän asianosaisen aineelliset vaatimukset, ei voida hakea muutosta (ks. mm. asia C-23/00 P, neuvosto v. Boehringer, tuomio 26.2.2002, Kok., s. I-1873, 50 ja 51 kohta), se ei aio vaatia valituksenalaisen tuomion kumoamista siltä osin kuin siinä ei ratkaistu ensimmäisessä oikeusasteessa esitettyä oikeudenkäyntiväitettä.

52 Tältä osin on riittävää todeta, että koska tällaisilla perusteluilla ei pyritä asettamaan kyseenalaiseksi valituksenalaisen tuomion tuomiolauselmaa, niiden on katsottava olevan tehottomia, minkä vuoksi ne on hylättävä.

Valituksenalaisen tuomion osa, joka koskee sitä, oliko kumoamisvaatimus perusteltu

Ensimmäinen valitusperuste, joka koskee ”valittajan nostaman kanteen arvioimista vääristyneellä tavalla”

– Asianosaisten lausumat

53 Valittaja väittää ensimmäisessä valitusperusteessaan, että tarkastellessaan sen kumoamiskanteen tueksi esittämiä kanneperusteita eri järjestyksessä kuin missä ne kannekirjelmässä esitettiin, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin yhtäältä sekoitti komission riidanalaisen päätöksen tueksi esittämien perusteluiden loogisen järjestyksen ja toisaalta vääristi valittajan nostaman kanteen tarkoituksen ja yleisen ulottuvuuden. Erityisesti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi tosiasiallisesti, että kyseisen päätöksen perusteluiden keskeinen kohta oli, että tukikelpoisten menojen suorittamista varten asetettu eräpäivä ylittyi, vaikka komissio valittajan mukaan nimenomaisesti vaati tämän päätöksen 22 perustelukappaleessa, että riskipääomarahaston rahoitustukitoimenpiteiden tukikelpoisuudelta edellytettiin ”hyödyllisyysedellytyksen” täyttymistä. Ensimmäisellä kanneperusteellaan valittaja kuitenkin nimenomaisesti kiisti tällaisen edellytyksen lainmukaisuuden, mutta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei vastannut siihen.

54 Komission mukaan nämä väitteet ovat virheelliset. Se korostaa yhtäältä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin lausui kanneperusteesta, joka koski hyödyllisyysedellytykseen tehdyn viittauksen lainvastaisuutta, ja toisaalta, että järjestys, jota ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin noudatti tarkastelussaan, on looginen, hyväksyttävä ja yhtäpitävä riidanalaisen päätöksen päätelmien kanssa. Komission mukaan tämän päätöksen perustana ovat nimittäin lomakkeen nro 19 säännökset, kun taas ”hyödyllisyysedellytykseen” ei viitata tässä päätöksessä sen oikeudellisena perustana vaan käsitteenä, jolla selitetään riskipääomarahaston toimintasääntöjen tarkoitusta, ja sen avulla on mahdollista tulkita näitä viimeksi mainittuja.

– Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

55 Valittaja riitauttaa tällä ensimmäisellä valitusperusteella ensisijaisesti loogisen järjestyksen, jossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin esitti perustelunsa valituksenalaisen tuomion perusteissa. Valittajan mukaan tällainen järjestys heikensi sekä riidanalaisen päätöksen että kanteen tarkoitusta ja ulottuvuutta.

56 Tältä osin on korostettava, että aineellisesta kysymyksestä päättävän tuomioistuimen antamassa tuomiossa, jossa tarkastellaan unionin toimielimen päätöksen perusteluita ja otetaan huomioon kaikki tekijät, joihin se perustuu, ei voida muuttaa tämän päätöksen ulottuvuutta vain sillä, että tuomiossa käsitellään nämä tekijät eri järjestyksessä kuin kyseisissä perusteluissa. Koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei vääristänyt tai arvioinut virheellisesti riidanalaisen päätöksen tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja, näiden seikkojen järjestelmällinen arviointi systemaattisesti järjestyksessä, joka ei ollut sama kuin tässä päätöksessä noudatettu järjestys, ei näin ollen ole oikeudellinen virhe.

57 Samalla tavoin kun on kyse kanteen tarkoituksen ja ulottuvuuden väitetystä vääristämisestä on todettava, että kanteessa esitettyjen perusteiden tutkimisen yhteydessä asiaa käsittelevä tuomioistuin ei millään tavoin ole velvollinen noudattamaan perusteluissaan järjestystä, jossa tämän kanteen laatija on nämä perusteet esittänyt.

58 Koska valittaja ei ole ensimmäisessä valitusperusteessaan osoittanut minkäänlaista virhettä valituksenalaisen tuomion perusteluissa, tällainen peruste ei voi menestyä.

59 Näin ollen ensimmäinen valitusperuste, johon valittaja on vedonnut valituksensa tueksi, on hylättävä perusteettomana.

Toinen valitusperuste, joka koskee sitä, että lomakkeen nro 19 säännöksiä on tulkittu virheellisesti

– Asianosaisten lausumat

60 Valittaja katsoo, että lomakkeen nro 19 sääntöjen rikkomista koskevaa kanneperustetta arvioidessaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin paitsi täydensi riidanalaisen päätöksen perusteluita korvaamalla omalla arvioinnillaan komission arvioinnin, myös tulkitsi kyseistä lomaketta virheellisesti. Valittajan mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin nimittäin määritteli ”tosiasiallisesti aiheutuneiden menojen” käsitteen virheellisesti, kun se katsoi, että se kattaa sekä riskipääomarahaston perustamista koskevat menot että tämän rahaston ne menot, jotka koskevat osuuksien hankkimista pk-yrityksissä, minkä seurauksena se totesi virheellisesti, että nämä osuudet piti hankkia ennen 31.12.2001.

61 Tämän tulkinnan perustana on valittajan mukaan moniselitteisyys. Osuuksien hankkiminen pk-yrityksistä ei valittajan mukaan liity suoraan rahoitustukitoimenpiteen toteuttamiseen vaan tämän toimenpiteen operatiivisiin vaikutuksiin. Näin ollen tämän tukitoimenpiteen vastaanottajia eivät valittajan mukaan ole pk-yritykset vaan pelkästään riskipääomarahasto. Kyseistä päivämäärää olisi pitänyt täten soveltaa vain suorituksiin, jotka oli tarkoitettu sen perustamiseen.

62 Tältä osin valittaja väittää, että yhdessäkään viitetoimenpiteessä ei mainita päivämäärää 31.12.2001 eräpäivänä, jolloin kaikki maksut olisi suoritettava. Erityisesti yleiskattavaa tukea koskevassa suunnitelmassa, joka koskee toimenpidettä 2, viitataan valittajan mukaan kyseiseen päivämäärään eräpäivänä ”menoille”, jotka ovat riskipääomarahastoon siirrettyjä summia, eivätkä pk-yrityksiin tehtäville sijoituksille. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tulkinta, jossa sovelletaan tätä päivämäärää näihin sijoituksiin, ei voi perustua myöskään sopimukseen eikä muun muassa sen sopimuslausekkeessa 13 olevaan 4 kohtaan, joka on yleinen säännös, jota sovelletaan kaikkiin yleiskattavaa tukea koskevassa suunnitelmassa tarkoitettuihin toimenpiteisiin eikä vain toimenpiteeseen 2, josta nyt esillä olevassa asiassa on kyse.

63 Lisäksi valittaja toteaa, että olisi ollut vaikeaa tai jopa mahdotonta toteuttaa tukitoimenpiteitä pk-yrityksissä ennen 31.12.2001, koska riskipääomarahasto perustettiin vasta kyseisenä päivänä.

64 Komissio kiistää kaikki valittajan perustelut. Sen väitteen osalta, jonka mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin korvasi riidanalaisen päätöksen perustelut omillaan, komissio katsoo, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen riidanalaisessa tuomiossa esittämät toteamukset eivät millään tavoin ole ristiriidassa tämän päätöksen perusteluiden kanssa, koska komissio itse on aina katsonut, että ”tosiasiallisesti aiheutuneet menot” vastaavat pk-yrityksiin tehtyjä sijoituksia.

65 Komissio toteaa yleiskattavaa tukea koskevan suunnitelman osalta, että toimenpiteen 2 tavoitteet eivät voi rajoittua vain riskipääomarahaston perustamiseen, kuten valittaja väittää, vaan niissä on otettava huomioon myös tämän toimenpiteen ”operatiivinen vaihe”, joka koskee osuuksien hankkimista pk-yrityksissä. Lisäksi komissio katsoo lomakkeen nro 19 tulkinnan osalta, kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin perustellusti katsoi, että tähän lomakkeeseen sisältyvässä ”tosiasiallisesti aiheutuneiden menojen” määritelmässä yhdistetään nimenomaisesti riskipääomarahastojen yhteydessä suoritettujen menojen käsite EAKR:n osarahoitusta saavien pk-yritysten rahoitusjärjestelyjä koskevan tosiasiallisen tukitoiminnan käsitteeseen. Näin ollen eräpäivällä 31.12.2001 ei voitu viitata muihin kuin näihin yrityksiin tehtyihin sijoituksiin.

66 Lopuksi niiden perustelujen osalta, jotka koskevat sijoitusten toteuttamisessa ennen 31.12.2001 ilmenneitä objektiivisia vaikeuksia, komissio korostaa, kuten myös ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi, että yleiskattavaa tukea koskevan suunnitelman 5.2.2 kohdan mukaan yhteisön tukitoimenpiteen ensimmäinen vaihe oli riskipääomarahastoa mahdollisesti kiinnostavien yritysten määrittäminen. Näin ollen sijoitusten tosiasiallista täytäntöönpanoa varten vahvistettua päivää eli 31.12.2001 ei komission mukaan ollut vaikea noudattaa.

– Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

67 Asetuksen N:o 2052/88 5 artiklan 2 kohdan c alakohdan sanamuodon mukaan rakennerahastojen tukitoimenpide voidaan myöntää ”yleiskattavana tukena”, jota ”pääsääntöisesti hoitaa jäsenvaltion nimeämä välittäjä, jonka komissio hyväksyy ja jonka tehtävänä on jakaa yleiskattava tuki yksittäisinä avustuksina lopullisille tuensaajille”.

68 Riidanalainen päätös koskee yleiskattavaa tukea, joka myönnettiin perustamalla riskipääomarahasto. Lomakkeen nro 19 mukaisesti rakennerahastot rahoittavat osan riskipääomarahastoa, johon osallistuu myös kansallisia yhteistyökumppaneita ja joka lomakkeessa nro 19 olevan ii kohdan yleisen säännön mukaan ei ole komission vaan sellaisen kansallisen yksikön hallinnoima, joka toimii välittäjänä yleiskattavan tuen jakamisessa. Riskipääomarahaston, joka on muodostettu sekä kansallisten maksujen että EAKR:n maksujen avulla, tukitoimenpiteet kohdistuvat elinkelpoisiin yrityksiin yhteisön tukitoimenpiteiden toteuttamista koskevien rahoitussäännösten mukaisesti kyseisen lomakkeen vii ja viii kohdan yleisen säännön mukaisesti.

69 Tältä osin lomakkeessa nro 19 olevassa C kohdassa mainitaan ”sitoumuksen” ja ”tosiasiallisesti aiheutuneiden menojen” käsitteet, joilla tarkoitetaan ”riskipääomarahaston pääoman muodostamista tai alkuperäisen pääoman kartuttamista koskevaa laillista asiakirjaa” ja menoja, jotka ”perustuvat osanottajien riskipääomarahastoon suorittamiin pääomaosuuksien käteismaksuihin (maksettu pääoma) sekä näihin läheisesti liittyviä hankitut osuudet selvittäviä toimintakertomuksia, jotka yhdessä todentavat toimenpiteen asianmukaisen edistymisen”. Lopuksi kyseisen lomakkeen D kohdan 2 kohdassa säädetään, että ”yhteisön tukitoimenpiteen lopettamisen yhteydessä – – on selvitettävä riskipääomarahaston taloudellinen asema nettomääräisenä vertaamalla maksetun kokonaispääoman käyttöä tukitoimenpiteiden kokonaismäärään yrityksissä ajanjakson aikana”. Jos tämä rahasto ei näin ollen ollut lopettamispäivänä sitonut pääomaansa kokonaisuudessaan pk-yrityksiin, tukitoimenpidettä ei voida pitää kokonaan täytäntöön pantuna.

70 Kun otetaan huomioon, että lomakkeessa nro 19 olevan C kohdan mukaan osanottajien riskipääomarahastoon suorittamat pääomaosuuksien käteismaksut ja

pk-yrityksistä hankitut osuudet selvittävät toimintakertomukset, jotka todentavat toimenpiteen asianmukaisen edistymisen, liittyvät läheisesti toisiinsa, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei tehnyt oikeudellista virhettä todetessaan, että komissio totesi perustellusti, että yhteisön tukitoimenpide päättyi 31.12.2001.

71 Valittajan sen väitteen osalta, joka koskee sopimuksen virheellistä tulkintaa, edellä todetusta käy myös ilmi, kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 55 kohdassa, että saman sopimuksen sopimuslausekkeessa 13 olevassa 4 kohdassa oleva viittaus ”välittäjän suorittamiin maksuihin”, jotka on suoritettava ennen tukitoimenpiteen päättymistä, on ymmärrettävä siten, että siinä tarkoitetaan osuuksien hankkimista pk-yrityksistä lomakkeessa nro 19 olevassa B kohdassa tarkoitetulla tavalla.

72 Toisin kuin valittaja väittää, tällainen tulkinta ei ole ristiriidassa yleiskattavaa tukea koskevaan suunnitelmaan sisältyvien tukitoimenpidettä koskevien sääntöjen kanssa. Kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin perustellusti totesi valituksenalaisen tuomion 53 kohdassa, riittää, kun todetaan, että kyseisen suunnitelman 5.2.5 kohdassa toistetaan lomakkeessa nro 19 olevassa C kohdassa mainitut sitoumusten ja menojen määritelmät. Tästä samasta suunnitelmasta ei siis voida päätellä, että yhteisön tukitoimenpiteen päättymispäivä olisi jokin muu päivä kuin 31.12.2001.

73 Siitä väitteestä, jonka mukaan yleiskattavaa tukea koskevassa suunnitelmassa ei viitata osuuksien hankkimiseen pk-yrityksistä riskipääomarahaston suorittamina maksuina, on todettava, kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa valituksenalaisen tuomion 53 kohdassa, että tässä suunnitelmassa toistetaan lomakkeessa nro 19 olevan C kohdan mukaiset määritelmät ja siinä säädetään, että nämä osuudet on täsmennettävä toimeenpanoa koskevissa kertomuksissa.

74 Niistä aineellisista vaikeuksista, joihin valittaja viittasi siltä osin kuin on kyse osuuksien hankkimisesta pk-yrityksissä ennen 31.12.2001, on todettava, että valituksenalaisen tuomion 57 kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi perustellusti, että yleiskattavaa tukea koskevan sopimuksen 5.2.2 kohdan mukaan yhteisön tukitoimenpiteen toteuttamista edelsi ”rahaston mainostamisen” vaihe, jonka aikana kansalliset viranomaiset olisivat voineet tosiasiallisesti yksilöidä yritykset, jotka mahdollisesti olivat kiinnostuneita riskipääomarahastosta, ja toteuttaa näiden yritysten

ennakkoarvioinnin, jotta sitoumuksiin olisi voitu varautua ennen 31.12.1999 ja maksut suorittaa ennen 31.12.2001. Lisäksi on todettava, että sopimuksen allekirjoittamisen yhteydessä 22.7.1999 välittäjälle oli joka tapauksessa ilmoitettu tukitoimenpiteen päättymispäivistä.

75 Lopuksi niistä valittajan väitteistä, joiden mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin korvasi riidanalaisen päätöksen perustelut omilla perusteluillaan, on joka tapauksessa todettava, että vastatessaan tässä päätöksessä valittajan oikeudenkäyntiä edeltäneessä hallinnollisessa menettelyssä esittämiin huomautuksiin komissio korosti muun muassa sitä, että menojen tukikelpoisuuden edellytys oli, että myönnetyt summat käytetään Basilicatan alueen pk-yrityksiin tehtäviin sijoituksiin. Lisäksi se viittasi nimenomaisesti lomakkeessa nro 19 olevaan D kohtaan. Tästä seuraa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei korvannut riidanalaisen päätöksen perusteluita omillaan vaan että se otti huomioon siinä mainitut tosiseikat ja oikeudelliset seikat arvioidakseen toimenpiteen laillisuutta.

76 Näin ollen toinen valitusperuste, johon valittaja vetoaa valituksensa tueksi, on hylättävä perusteettomana.

Kolmas valitusperuste, joka koskee sitä, että ”hyödyllisyysedellytystä” tulkittiin virheellisellä tavalla

– Asianosaisten lausumat

77 Valittajan mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen hylätessään kanneperusteen, joka koski sitä, että yhteisön tukitoimenpiteen ”hyödyllisyysedellytystä” ei ollut noudatettu. Sen mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin johti tämän edellytyksen riskipääomarahastoihin suoritettavia maksuja

koskevaa eräpäivää koskevista säännöistä, vaikka yhdessäkään näistä säännöistä ei mainita tällaista menojen tukikelpoisuuden edellytystä. Koska rakennerahastoja koskevassa oikeuskäytännössä (ks. yhdistetyt asiat T-349/06, T-371/06, T-14/07, T-15/07 ja T-332/07, Saksa v. komissio, tuomio 9.9.2008, Kok., s. II-2181) todetaan, että komissiolla taloudellisia tukia koskevissa asioissa oleva harkintavalta ei voi johtaa siihen, että se voi tehdä päätöksiä, joilla ei noudateta asetuksen N:o 4253/88 24 artiklassa säädettyjä edellytyksiä, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen olisi valittajan mukaan pitänyt todeta riidanalaisen päätöksen olevan lainvastainen.

78 Komissio myöntää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi, että yleiskattavaa tukea koskevaan suunnitelmaan sovellettavissa säännöksissä ei ole ilmaisua ”hyödyllisyysedellytys”. Se kuitenkin toteaa, että tämä tuomioistuin viittasi asetuksen N:o 4254/88 1 artiklaan EAKR:n tukitoimia koskevana yleisluonteisena ja ohjelmankaltaisena säännöksenä ja että se päätteli siitä, että tämän rahaston tavoitteiden voidaan katsoa täyttyneen vain, jos tukitoimenpide toteutetaan niiden yritysten eduksi, joita tuki koskee. Näin ollen tällainen edellytys ei komission mukaan ole riidanalaisen päätöksen oikeudellinen perusta, vaan pikemminkin kyseiseen suunnitelmaan sovellettavia säännöksiä ohjaava periaate ja niiden looginen perusta.

– Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

79 Tältä osin on todettava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi perustellusti, että riidanalaisen päätöksen 22 perustelukappaleessa oleva ilmaisu ”hyödyllisyysedellytys” oli tarkoitettu viittaukseksi periaatteisiin, joista kaikki nyt esillä olevassa asiassa kyseessä olevien kaltaiset yleiskattavien tukien myöntämistä koskevat säännökset saavat vaikutteita. Kuten tämän tuomion 67–73 kohdassa todetaan, muun muassa asetuksesta N:o 2052/88, lomakkeesta nro 19 ja yleiskattavaa tukea koskevasta suunnitelmasta käy ilmi, että riskipääomarahaston perustamisen avulla myönnetyn yleiskattavan tuen on katsottava toteutuneen, jos yhteisön tuki saavuttaa vastaanottavat yritykset, nyt esillä olevassa asiassa Basilicatan alueelle sijoittautuneet pk-yritykset. Kyseisellä ilmaisulla ilmaistaan riidanalaisessa päätöksessä tätä edellytystä.

80 Sillä seikalla, että tätä ilmaisua ei nimenomaisesti käytetä kyseessä olevaa yleiskattavaa tukea koskevissa asiakirjoissa, ei ole lainkaan merkitystä riidanalaisen päätöksen lainmukaisuuden tarkastelun kannalta.

81 Näin ollen toisin kuin valittaja väittää, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei tehnyt oikeudellista virhettä katsoessaan valituksenalaisen tuomion 72 kohdassa, että viittauksella ”hyödyllisyysedellytykseen” ei lisätty uutta edellytystä kyseessä olevaan tukitoimenpiteeseen sovellettavissa säännöissä vahvistettuihin edellytyksiin, koska komissio vain sovelsi niitä.

82 Näin ollen kolmas valitusperuste, johon valittaja on vedonnut valituksensa tueksi, on hylättävä perusteettomana.

Neljäs valitusperuste, joka koskee sitä, että puolustautumisoikeuksia koskevia periaatteita, sellaisena kuin niistä on lausuttu edellä mainitussa asiassa Medicurso vastaan komissio, on tulkittu ja sovellettu virheellisesti

– Asianosaisten lausumat

83 Valittaja katsoo, että lausuessaan valituksenalaisen tuomion 79 kohdassa kanneperusteesta, joka koskee asetuksen N:o 4253/88 25 ja 26 artiklan rikkomista, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tulkitsi virheellisesti edellä mainitussa asiassa Mediocurso vastaan komissio annettua tuomiota, jonka mukaan kaikissa henkilöitä vastaan käytävissä menettelyissä on taattava kyseisen henkilön puolustautumisoikeuksien kunnioittaminen, vaikka tältä osin ei ole erityisiä sääntöjä. Valittajan mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin nimittäin rajoitti mahdollisuutta soveltaa tällaista sääntöä vain siihen tapaukseen, jossa siihen on vedottu puolustautumisoikeuksien takaamista varten tarpeellisena sääntönä. Täten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tulkitsi tätä sääntöä tavalla, joka on ristiriidassa unionin tuomioistuinten tekemän sen tulkinnan kanssa, jonka mukaan tämän säännön soveltamiselle ei asetettu minkäänlaisia edellytyksiä; valittaja viittaa tältä osin yhteisöjen tuomioistuimen asiassa C-287/02,

Espanja vastaan komissio, 9.6.2005 antamaan tuomioon (Kok., s. I-5093, 37 kohta), asiassa C-44/06, Gerlach, 8.3.2007 antamaan tuomioon (Kok., s. I-2071, 38 kohta) ja asiassa T-65/04, Nuova Gela Sviluppo vastaan komissio, 27.6.2007 antamaan tuomioon (53 kohta).

84 Komissio väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei tehnyt minkäänlaista oikeudellista virhettä, koska nyt esillä olevassa asiassa edellä mainitussa asiassa Mediacurso vastaan komissio esiin tuodun oikeuskäytäntöön perustuvan periaatteen soveltamisedellytykset eivät täyty, sillä menettely ei ollut omiaan johtamaan valittajalle vastaiseen toimeen.

– Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

85 Asetuksen N:o 4253/88 24 artiklan 1 kohdassa säädetään, että kun komissio katsoo, että yhteisön tukitoimenpiteen toteuttaminen ei oikeuta siihen myönnettyyn rahalliseen tukeen tai osaan siitä, se tekee tapauksesta aiheellisen tutkimuksen ja pyytää asianomaista jäsenvaltiota tai sen tämän toiminnan täytäntöönpanoa varten nimeämiä viranomaisia esittämään havaintonsa. Saman asetuksen 25 ja 26 artiklassa vahvistetaan kyseisen tuen toteuttamisen seurantaa ja arviointia koskevat säännöt, jotka on toteutettava jäsenvaltioiden ja komission välisessä yhteistyössä.

86 Kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin perustellusti totesi, näissä säännöksissä ja muun muassa kyseisessä 24 artiklassa ei säädetä, että tuensaajayrityksiä tai valittajan kaltaisia yleiskattavan tuen hallinnoinnista vastaavia välittäjiä on kuultava siinä yhteydessä, kun komissio tarkastelee tukitoimenpiteen toteuttamista tämän tuen määrän mahdollista muuttamista varten.

87 Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännössä, johon valittaja on viitannut, muun muassa edellä mainitussa asiassa Mediocurso vastaan komissio annetussa tuomiossa todetaan, että kaikissa menettelyissä, jotka on käynnistetty asianomaista vastaan ja

joissa voidaan tehdä tälle viimeksi mainitulle vastainen päätös, on sovellettava myös sellaisia menettelysääntöjä, joista lainsäätäjä ei ole nimenomaisesti säätänyt, kun ne ovat välttämättömiä perusperiaatteiden, kuten puolustautumisoikeuksien suojaamisen, noudattamisen takaamiseksi. Valituksenalaisen tuomion 79 kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin sulki perustellusti valittajalta pois mahdollisuuden vedota tällaiseen periaatteeseen johtaakseen sovellettavasta lainsäädännöstä, muun muassa asetuksen N:o 4253/88 25 ja 26 artiklasta, oikeuden tulla kuulluksi siinä yhteydessä, kun komissio tarkastelee kyseessä olevan yhteisön tukitoimenpiteen sääntöjenmukaisuutta.

88 Jäsenvaltio, jota on kuultu kyseisen 24 artiklan mukaisesti, on nimittäin ainoa riidanalaisen päätöksen vastaanottaja, koska sen tehtävänä on palauttaa komissiolle tuen mahdollista vähentämistä vastaavat summat, koska tässä päätöksessä ei aseteta kansallisille viranomaisille velvollisuutta periä summia takaisin asianomaisilta tuensaajayrityksiltä.

89 Näin ollen riidanalaiseen päätökseen johtaneen kaltaisessa menettelyssä puolustautumisoikeuksien kunnioittamisen yleisellä periaatteella ei asetettu komissiolle velvollisuutta kuulla asianomaisia pk-yrityksiä eikä varsinkaan välittäjänä toiminutta yksikköä, jonka tehtävänä oli yleiskattavan tuen hallinnointi.

90 Lisäksi on todettava, että riidanalaisesta päätöksestä ja muun muassa sen 10, 18 ja 19 perustelukappaleesta käy ilmi, että komissio tarjosi valittajalle mahdollisuuden tulla kuulluksi ja esittää kirjalliset huomautuksensa.

91 Tästä seuraa, että neljäs valitusperuste, johon valittaja on valituksensa tueksi vedonnut, on perusteeton.

Viides valitusperuste, joka koskee sitä, että asetuksen N:o 4253/88 25 ja 26 artiklaa, jotka koskevat komission tarkkailu- ja valvontavelvollisuuksia, on rikottu

– Asianosaisten lausumat

92 Valittajan mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin rikkoi asetuksen N:o 4253/88 25 ja 26 artiklaa, koska se totesi virheellisesti, että näissä artikloissa ei aseteta komissiolle tässä riita-asiassa kyseessä olevan kaltaisen tukitoimenpiteen osalta velvollisuutta esittää vastalauseita tukitoimenpiteen toteuttamisesta sen täytäntöönpanon yhteydessä ja muun muassa seurantakomitean kokouksissa. Tältä osin valittaja väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin paitsi totesi perusteettomasti, että tällaisen velvollisuuden tunnustaminen estää komissiota tekemästä päätöksiä, joilla taloudellisia tukia vähennetään tai ne peruutetaan, myös kannusti tätä viimeksi mainittua jättämään soveltamatta kyseisissä artikloissa säädettyä tarkkailu- ja valvontajärjestelmää.

93 Komissio korostaa, kuten valituksenalaisesta tuomiosta käy ilmi, että sen tehtävä tukitoimenpiteiden toteuttamisen vaiheessa ei ole tunnistaa tämän toteuttamisen aikana tapahtuneita sääntöjenvastaisuuksia ja asettaa niistä seuraamuksia vaan osallistua yhteistyössä jäsenvaltioiden kanssa tehokkaan seurannan toteuttamiseen kyseisen asetuksen 25 artiklassa säädettyjen välineiden avulla ja saman asetuksen 26 artiklassa tarkoitettujen arviointien suorittamiseen. Komission mukaan sääntöjenvastaisuuksien tunnistaminen ja tarvittavien rahoitusta koskevien mukautusten toteuttaminen kuuluu saman asetuksen 24 artiklassa säädettyyn menettelyyn.

– Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

94 Asetuksen N:o 4253/88 25 ja 26 artiklassa säädetään rahoitustukien täytäntöönpanon seurantamenettelystä ja yhteisön toteuttamien toimenpiteiden arviointimenettelystä.

95 Kyseisen 25 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaisesti komissio ja kansalliset viranomaiset toimivat seurantamenettelyssä yhteistyössä, joka toteutetaan seurantakomiteoiden avulla. Tämän saman säännöksen toisen virkkeen mukaan ”tämä seuranta toteutetaan kertomuksin, jotka laaditaan yhteisin sopimuksin vahvistettujen menettelytapojen mukaisesti, pistokokein tehtävin tarkastuksin sekä asettamalla komiteoita tätä tarkoitusta varten”.

96 Asetuksen N:o 4253/88 26 artiklan mukaisesti komissio arvioi yhdessä kansallisten viranomaisten kanssa rakenteelliseen toimintaan myönnettyjä tukia sekä etu- että jälkikäteen muun muassa yhteisön tukipuitteiden perustamista varten.

97 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 79 ja 80 kohdassa, että näistä säännöksistä ei käy ilmi, että komissio on velvollinen esittämään vastalauseita tai tuomaan esille epäilynsä muun muassa seurantakomiteassa, ennen kuin se vähentää taloudellista tukea asetuksen N:o 4253/88 24 artiklassa tarkoitetulla tavalla.

98 Tällaisessa arvioinnissa ei ole oikeudellista virhettä.

99 Kyseisessä 24 artiklassa ei aseteta tuen vähentämisen, pidättämisen tai peruuttamisen edellytykseksi, että tukitoimenpiteen toteuttamisen seurantamenettelyn yhteydessä on esitetty etukäteen vastalauseita.

100 Asetuksen N:o 4253/88 25 ja 26 artiklassa, jotka koskevat tuen toteuttamisen seurantaa ja arviointia, ei myöskään säädetä, että komissiolle tukitoimenpiteiden toteuttamisen yhteydessä kuuluvien tehtävien ja sille tuen vähentämisen, pidättämisen tai peruuttamisen osalta kuuluvan toimivallan välillä on yhteys.

101 Tästä seuraa, että kyseisessä asetuksessa säädetyn järjestelmän seurauksena ei ole, että komissio on velvollinen esittämään seurantakomiteassa vastalauseita ennen sellaisen päätöksen tekemistä, joka koskee tuen vähentämistä, pidättämistä tai peruuttamista.

102 Lisäksi tuensaajat ja – kun on kyse yleiskattavasta tuesta – välittäjät ovat yksin vastuussa kyseessä olevasta toimenpiteestä. Näin ollen sen seikan, että komissio on mahdollisesti jättänyt ilmoittamatta sääntöjenvastaisuuksista tämän toimenpiteen toteuttamisen yhteydessä, ei voida katsoa sulkevan pois tätä vastuuta tai rajoittavan sitä. Valittajan ehdottaman tulkinnan vaikutuksena nimittäin olisi, kuten julkisasiamies toteaa ratkaisuehdotuksensa 140 kohdassa, että välittäjä vapautettaisiin vastuusta kaikkien sellaisten sääntöjenvastaisuuksien osalta, joita komissio ei ole ottanut esille taloudellisen tuen kohteena olevan toimenpiteen toteuttamisen aikana. Tämä tulkinta on ristiriidassa asiaa koskevan lainsäädännön sen tavoitteen kanssa, että taataan se, että kyseessä olevat yritykset noudattavat tehokkaasti yhteisön tuen myöntämisedellytyksiä.

103 Näissä olosuhteissa – ja vaikkakin komissio toisin väittää – komissio ei voi rajoittaa seurantaa koskevan toimivaltansa käyttämistä vain yhteisön tukitoimenpiteen toteuttamisen avustamiseen, vaan sen on asetuksella N:o 4253/88 säädetyn järjestelmän taustalla oleva yhteistyöjärjestelmä huomioon ottaen kiinnitettävä toimivaltaisten viranomaisten huomio, jos se havaitsee asianomaisten yritysten toimineen sääntöjenvastaisella tavalla, sillä seikalla, että komissio ei nyt esillä olevassa asiassa toiminut tällä tavalla, ei ole vaikutusta riidanalaisen päätöksen lainmukaisuuteen.

104 Näin ollen edellä todetusta seuraa, että viides valitusperuste, johon valittaja on vedonnut valituksensa tueksi, on perusteeton.

Kuudes valitusperuste, joka koskee sitä, että luottamuksensuojan ja oikeusvarmuuden periaatteita on loukattu

– Asianosaisten lausumat

105 Valittaja väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi perusteettomasti, että komissio ei ollut saanut valittajassa syntymään minkäänlaista perusteltua luottamusta yhteisön tukitoimenpiteen kestoon. Valittajan mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin nimittäin katsoi, että vaikka komission väitetyistä takeista olisi katsottu esitetyn näyttöä, ne olivat ristiriidassa kyseessä olevaan taloudelliseen tukeen sovellettavien säännösten kanssa muun muassa siltä osin, kuin on kyse tämän tukitoimenpiteen päättymispäivästä. Valittajan mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin perusti kantansa virheelliseen arviointiin sekä yleiskattavaa tukea koskevan suunnitelman sisällön että sen tuensaajien osalta.

106 Komissio väittää tältä osin vain, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arvio, joka koskee kyseessä olevan tukitoimenpiteen ominaisuuksia ja sen päättymispäivää, ei ole virheellinen. Lisäksi komissio korostaa, ettei se ole koskaan antanut valittajalle täsmällisiä, ehdottomia ja yhtäpitäviä takeita, vaan että se on aina katsonut, että tukikelpoisia menoja olivat vain pk-yrityksiin ennen 31.12.2001 tehdyt sijoitukset.

– Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

107 Aluksi on muistutettava, että oikeus vedota perusteltuun luottamukseen edellyttää, että toimielin on antanut täsmällisiä takeita, jotka ovat omiaan synnyttämään perusteltuja odotuksia sille, jolle ne annettiin, ja että nämä takeet ovat sovellettavan lainsäädännön mukaisia (ks. asia C-207/99 P, komissio v. Hamptaux, tuomio 9.11.2000, Kok., s. I-9485, 47 kohta).

108 Valittajan peruste perustuu väitteisiin, jotka ovat perusteettomia, kuten tämän tuomion 67–73 kohdasta käy ilmi. Toisin kuin valittaja väittää, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi perustellusti, että sovellettavasta lainsäädännöstä seuraa, että tuen vastaanottaja ei ollut valittaja vaan Basilicatan alueelle sijoittautuneet pk-yritykset ja että tuen myöntämispäätöksen, yleiskattavaa tukea koskevan suunnitelman ja sopimuksen mukaisesti määräajan, jossa sijoitukset pk-yrityksiin olisi pitänyt tehdä, päättymispäiväksi oli vahvistettu 31.12.2001.

109 Täten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 90 kohdassa perustellusti, että komissio ei voinut antaa valittajalle takeita, joiden avulla tämä viimeksi mainittu saattoi katsoa tukitoimenpiteen päättymispäivän olevan eri päivä, kuin siihen sovellettavissa säännöissä on vahvistettu, koska kyseiset takeet olisivat olleet ristiriidassa näiden samojen sääntöjen kanssa.

110 Näin ollen kuudes valitusperuste, johon valittaja on vedonnut valituksensa tueksi, on perusteeton.

Seitsemäs valitusperuste, joka koskee sitä, että selvitysaineistoa on vääristetty ja todistustaakkaa koskevia yleisiä periaatteita on loukattu

– Asianosaisten lausumat

111 Tässä valitusperusteessa, joka koskee valituksenalaisen tuomion 91 kohtaa, valittaja väittää, että se vetosi ensimmäisessä oikeusasteessa nostamassaan kanteessa siihen, että seurantakomitealle esitetyistä puolivuotiskertomuksista kävi selvästi ilmi, että riskipääomarahaston perustamismenettelyn yhteydessä komissio oli täysin tietoinen tukitoimenpiteen edistymisestä ja että se hyväksyi välittäjänä toimineen elimen toimenpiteet ja oli samalla kannalla sen kanssa siitä, miten tähän toimenpiteeseen sovellettavia säännöksiä on tulkittava. Siitä huolimatta, että komissio ei kiistänyt

näitä toteamuksia ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, tämä viimeksi mainittu totesi, että valittaja ei ollut esittänyt tältä osin näyttöä. Valittaja ei muun muassa esittänyt puolivuotiskertomuksia, joista olisi käynyt ilmi, että 30.6.2001 ei ollut toteutettu yhtäkään rahoitusta koskevaa tukitoimenpidettä, eikä se esittänyt kertomusta 21.11.2001 toteutetusta päivityksestä. Näiden asiakirjojen puuttuessa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi valittajan mukaan virheellisesti, ettei sillä ollut mahdollisuutta osoittaa valittajan väitteiden paikkansapitävyyttä. Sitä vastoin se väittää, että koska komissio ei esittänyt vastalauseita, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen oli katsottava, että sen väitteet oli näytetty toteen tai, jos kyseisten asiakirjojen todellakin katsottiin olevan välttämättömiä tuomion antamista varten, että sen piti kehottaa valittajaa toimittamaan ne.

112 Komissio katsoo, että tämä seitsemäs valitusperuste on tehoton, koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin perusteli luottamuksensuojan periaatteen loukkaamista koskevan valitusperusteen hylkäämistä muilla perusteilla kuin niillä, jotka koskevat kyseisten asiakirjojen arviointia. Komissio väittää aineellisen kysymyksen osalta, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi perustellusti, että näytön puuttuessa se ei voinut lausua kysymyksestä, joka koski sitä, oliko seurantakomitealle ilmoitettu, että pk-yrityksiä varten ei toteutettu tukitoimenpiteitä ennen 31.12.2001. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle toimitetut asiakirjat eivät komission mukaan sisältäneet tältä osin selkeitä seikkoja. Näin ollen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi komission ja valittajan eriävät näkemykset huomioon ottaen ja komission mukaan perustellusti, ettei sillä ollut mahdollisuutta lausua tästä seikasta.

– Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

113 Valittaja on esittänyt neljä uutta tosiseikkaa tukeakseen seitsemättä valitusperustetta, joka koskee sitä, että selvitysaineistoa on vääristetty ja todistustaakkaa koskevia yleisiä periaatteita on loukattu.

114 Tältä osin on muistutettava, että unionin tuomioistuin on valitusasioissa toimivaltainen tutkimaan ainoastaan arvioinnit, jotka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt sille esitetyistä perusteista (ks. yhdistetyt asiat C-199/01 P ja C-200/01 P,

IPK-München ja komissio, tuomio 29.4.2004, Kok., s. I-4627, 52 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Jos sallitaan, että tämä asianosainen voi esittää ensi kertaa vasta yhteisöjen tuomioistuimessa todisteita, jota hän ei ole esittänyt ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, asianosaisella olisi oikeus saattaa yhteisöjen tuomioistuimen, jonka toimivalta valitusasioissa on rajoitettu, käsiteltäväksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa käsiteltyyn asiaan nähden laajempi asia (asia C-266/05 P, Sison v. neuvosto, tuomio 1.2.2007, Kok., s. I-1233, 95 kohta).

115 Näin ollen ei voida hyväksyä, että valittaja esittää kyseiset asiakirjat.

116 Lisäksi on todettava, että pitää toki paikkansa, kuten komissio väittää, että tämä valitusperuste koskee ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen alustavaa toteamusta. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin nimittäin hylkäsi valituksenalaisen tuomion 88–92 kohdassa kumoamisvaatimuksen tueksi esitetyn perusteen, joka koski luottamuksensuojan periaatteen loukkaamista muiden kuin niiden seikkojen perusteella, jotka johdettiin asiakirjoista, joiden osalta valittaja kiistää ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen niistä tekemän arvion.

117 Tämän valitusperusteen perustelujen osalta on ensimmäiseksi muistutettava, että kumoamiskanteessa sen asianosaisen, joka kiistää toimenpiteen lainmukaisuuden, tehtävänä on esittää todisteet, jotka ovat omiaan tukemaan tämän väitteitä.

118 Lisäksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 66 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaisesti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin vahvistaa asianmukaisina pitämänsä selvittämistoimet. Kuten unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä käy ilmi, vain aineellisista kysymyksistä päättävä tuomioistuin voi osoittaa, että on tarpeen täydentää tietoja, jotka sillä on hallussaan sen käsiteltäväksi saatetussa asiassa, ja arvioida todistusaineistoa sellaista tapausta lukuun ottamatta, että näitä seikkoja on ilmeisellä tavalla vääristetty (ks. asia C-153/04 P, Euroagri v. komissio, määräys 26.1.2005, 61 ja 62 kohta). Näin ollen se, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei pyytänyt jonkin asiakirjan liittämistä asiakirja-aineistoon, ei sen asianosaisen, jota asia koskee, nimenomaisen pyynnön puuttuessa muodosta menettelysääntöjen rikkomista.

119 Tältä osin on huomautettava, että selvitysaineisto on otettu huomioon vääristyneellä tavalla, jos ilman, että on tarpeen turvautua uuteen selvitysaineistoon, on selvää, että olemassa olevan selvitysaineiston arviointi oli ilmeisen virheellistä (asia C-229/05 P, PKK ja KNK v. neuvosto, tuomio 18.1.2007, Kok., s. I-439, 37 kohta; asia C-551/03 P, General Motors v. komissio, tuomio 6.4.2006, Kok., s. I-3173, 54 kohta ja asia C-326/05 P, Industrias Químicas del Vallés v. komissio, tuomio 18.7.2007, Kok., s. I-6557, 60 kohta).

120 Tässä asiassa on todettava, että valituksenalaisen tuomion 91 kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi, että sen seikan takia, että sille ei toimitettu seurantakomitealle luovutettuja puolivuotiskertomuksia eikä 21.11.2001 toteutettua päivitystä koskevaa kertomusta, joka mainitaan tämän komitean 10.12.2001 pitämän kokouksen kertomuksessa, se ei voinut arvioida, oliko seurantakomitealle ilmoitettu siitä, että riskipääomarahaston koko pääomaa ei voitu sijoittaa pk-yrityksiin ennen 31.12.2001.

121 Tältä osin kyseisen pöytäkirjan 5 kohdasta käy ilmi, että seurantakomitea ilmoitti 10.12.2001 ”hyväksyvänsä yleiskattavaa tukea koskevan suunnitelman edistämisen” ja ottavansa huomioon kertomuksen, joka koskee 21.11.2001 toteutettua päivitystä riskipääomarahaston perustamisen osalta.

122 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi, että koska valittaja ei ollut toimittanut asiakirjoja, joista käy ilmi, että valittaja oli ilmoittanut seurantakomitealle siitä, että maksettua pääomaa ei ollut sijoitettu kokonaisuudessaan pk-yrityksiin ennen 31.12.2001, se ei voinut todeta, että komissio oli tosiasiallisesti saanut tiedon yhteisön tukitoimenpiteen toteuttamisen edistymisestä.

123 Tällaista arviota ei voida pitää virheellisenä, koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei voinut sellaisten seikkojen puuttuessa, joiden perusteella seurantakomitea olisi voinut ilmaista suostumuksensa, todeta, että komissio oli hyväksynyt tavat, joilla kyseessä oleva tukitoimenpide toteutettiin.

124 Tästä seuraa, että seitsemännen valitusperusteen, joka koskee sitä, että todistusaineistoa on vääristetty ja todistustaakkaa koskevia yleisiä periaatteita on loukattu, on joka tapauksessa katsottava olevan perusteeton.

Kahdeksas valitusperuste, jonka mukaan oikeuskäytäntöä, joka koskee suhteellisuusperusteen soveltamista tapauksissa, joissa taloudellista tukea vähennetään, on rikottu

– Asianosaisten lausumat

125 Valittaja kiistää kahdeksannessa valitusperusteessaan muun muassa valituksenalaisen tuomion 93 kohdassa olevan arvion, jossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin viittaa edellä mainitussa asiassa Alankomaat vastaan komissio annettuun tuomioon ja toteaa, että koska pk-yrityksiin tehtäviä sijoituksia ei ollut saatettu loppuun, komissio oli velvollinen vähentämään tukea ilman, että sen oli otettava huomioon eri seikkoja, joihin valittaja vetosi ja jotka liittyivät siihen, että rikkomus oli lievä. Valittaja tuo esiin, että tämä tuomio koskee päätöstä, joka perustui asetuksen N:o 4254/88 12 artiklaan eikä sen 24 artiklaan. Valittajan mukaan tässä viimeksi mainitussa artiklassa ei viitata lainkaan ”automaattiseen” takaisinperimisjärjestelmään eikä siinä myönnetä komissiolle lainkaan harkintavaltaa. Sitä vastoin, kuten asiassa T-306/00, Conserve Italia vastaan komissio, 11.12.2003 annetusta tuomiosta (Kok., s. II-5705, 135–149 kohta) käy valittajan mukaan ilmi, komission olisi määritellessään, kuinka paljon alun perin myönnettyä tukisummaa on vähennettävä, otettava huomioon tuensaajien käytös ja erityisesti se, etteivät ne toimineet vilpillisesti.

126 Komissio katsoo, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi perustellusti, että jos jotakin yhteisön tuen myöntämisedellytystä, kuten tukikelpoisten menojen täytäntöönpanoa varten asetettua määräaikaa koskevaa edellytystä, ei ole noudatettu, sen toteuttama tuen vähentäminen on pelkkä rahoitusta koskeva korjaus, joka ei mitenkään liity syyllisyyden tarkasteluun tai tuensaajien mahdolliseen petosyritykseen. Täten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei komission mukaan rikkonut suhteellisuusperiaatetta koskevaa oikeuskäytäntöä todetessaan, että komissiolla ei ollut alun perin myönnetyn taloudellisen tuen vähentämisen osalta lainkaan harkintavaltaa.

– Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

127 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 93 kohdassa, että komissiolla ei ollut lainkaan harkintavaltaa siltä osin, mitä johtopäätöksiä on tehtävä siitä, että 31.12.2001 osaa riskipääomarahastoon suoritetusta pääomasta ei ollut sijoitettu pk-yrityksiin. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin viittasi tältä osin edellä mainitussa asiassa Alankomaat vastaan komissio annetun tuomion 22, 23 ja 47 kohtaan.

128 Kuten valittaja on tuonut esiin, tämä viimeksi mainittu tuomio koskee komission päätöstä, joka tehtiin asetuksen N:o 4254/88 12 artiklan perusteella, jossa otetaan käyttöön siirtymäsäännös, jossa vahvistetaan eräpäivä ja säädetään, että käyttämättömät varat on perittävä takaisin. Riidanalainen päätös sitä vastoin perustuu asetuksen N:o 4253/88 24 artiklaan, jossa komissiolle myönnetään toimivalta vähentää taloudellista tukea, kun toimenpide on toteutettu sääntöjenvastaisesti eikä se oikeuta tuen myöntämistä kokonaisuudessaan. Tässä 24 artiklassa mainittuihin sääntöjenvastaisuuksiin on luettava myös yhteisön tukitoimenpiteen päättymispäivän noudattamatta jättäminen.

129 Kuten julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 208 kohdassa, komissiolla ei ole kyseiseen 24 artiklaan perustuvan päätöksen tekemisen yhteydessä velvollisuutta vaatia taloudellisen tuen palauttamista kokonaisuudessaan, vaan se voi päättää vahvistaa tuen palautettavan osuuden. Komission on kuitenkin käytettävä tätä toimivaltaa suhteellisuusperiaatetta noudattaen siten, että palautettaviksi vaadittavat tuet eivät ole suhteettomia tehtyihin sääntöjenvastaisuuksiin nähden (ks. asia C-240/03 P, Comunità montana della Valnerina v. komissio, tuomio 19.1.2006, Kok., s. I-731, 140 kohta).

130 Tästä seuraa, että nyt esillä olevassa asiassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen suhteellisuusperiaatteen soveltamisesta tekemä tulkinta on virheellinen.

131 Tällainen oikeudellinen virhe ei kuitenkaan johda nyt esillä olevassa asiassa valituksenalaisen tuomion kumoamiseen, koska valittaja ei esittänyt asiakysymyksen osalta toimivaltaisen tuomioistuimen edessä yhtäkään seikkaa, jonka perusteella olisi voitu katsoa, että riidanalaisessa päätöksessä, kun siinä vähennetään alun perin myönnetty taloudellinen tuki lähes kokonaisuudessaan, ei oteta huomioon seikkoja, joilla voitaisiin perustella sitä, että tuen määrää vähennetään vähemmän kuin mistä komissio oli päättänyt.

132 Valittaja vetoaa suhteellisuusperiaatteen loukkaamista koskevan valitusperusteensa tueksi, että se, että riskipääomarahasto ei tehnyt sijoituksia pk-yrityksiin, on seurausta sovellettavien sääntöjen virheellisestä tulkinnasta eikä petoksesta, josta aiheutui vahinkoa yhteisölle.

133 Tällainen seikka ei sellaisenaan oikeuta, että tukea vähennetään vähemmän kuin mitä komissio oli päättänyt.

134 Vaikka petos oikeuttaa sen, että alun perin myönnettyä tuen määrää vähennetään, petoksen puuttuminen ei ole syy, joka on omiaan oikeuttaman sellaisten tukien jatkamista, joita ei käytetä sovellettavien sääntöjen mukaisella tavalla.

135 Näin ollen suhteellisuusperiaatteen loukkaamista koskeva valitusperuste on hylättävä, koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi perustellusti, että seikat, joihin valittaja vetosi, eivät oikeuttaneet vähentämään tuen määrää vähemmän kuin mitä komissio oli päättänyt.

Valituksenalaisen tuomion osa, joka koskee vahingonkorvausvaatimusta

Valitusperuste, joka koskee riittämättömiä perusteluita ja oikeudellista virhettä

– Asianosaisten lausumat

136 Valittaja väittää, että vastauksena sen esittämään vahingonkorvausvaatimukseen, joka perustuu riidanalaisen päätöksen lainvastaisuuteen, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin rajoittui toteamaan, että koska se ei todennut tällaisen lainvastaisuuden olemassaoloa, yksi korvausta koskevan oikeuden tunnustamista varten tarpeellinen edellytys ei täyttynyt. Näin ollen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin jätti lausumatta muista edellytyksistä, jotka koskevat sopimussuhteen ulkopuolisen vastuun syntymisen toteamista, eikä se myöskään perustellut päätöstään hylätä aineellista vahinkoa koskeva vaatimus. Valittajan mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei myöskään lausunut sen esittämistä väitteistä, jotka koskivat lainmukaisesta toimesta johtuvaa vastuuta, joka johtui muun muassa komission toiminnasta seurantamenettelyn aikana, josta aiheutui valittajalle epätavallista ja erityistä vahinkoa.

137 Komissio katsoo, että koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi, että yksi edellytys sopimussuhteen ulkopuolisen unionin vastuun syntymiselle puuttuu, sillä oli täysin perusteltu syy olla jatkamatta kahden muun edellytyksen tutkimista. Lisäksi se toteaa, että valittajan väitteet lainmukaisesta toimesta johtuvasta vastuusta perustuvat todellisuudessa väitteeseen toimielimen toiminnan lainvastaisuudesta, joten ne on hylättävä. Koska lisäksi välittäjänä toimiva elin tiesi, mitkä EAKR:n tuen myöntämisedellytykset olivat, siihen ei kohdistunut epätavallista taloudellista riskiä, joka olisi ollut korkeampi kuin se, joka tavallisesti liittyy riskipääomarahastojen toimintaan yleiskattavien tukien yhteydessä.

– Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

138 Tältä osin on muistutettava alustavasti, kuten valituksenalaisessa tuomiossa korostetaan, että unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan SEUT 340 artiklan toisessa kohdassa tarkoitetun sopimussuhteen ulkopuolisen unionin vastuun syntyminen riippuu siitä, että seuraavat kolme edellytystä täyttyvät: unionin toimielinten moitittu toiminta on lainvastaista, vahinko on tosiasiassa syntynyt ja toiminnan ja väitetyn vahingon välillä on syy-yhteys (ks. mm. asia C-257/98 P, Lucaccioni v. komissio, 9.9.1999, Kok., s. I-5251, 11 kohta ja yhdistetyt asiat C-162/01 P ja C-163/01 P, Bouma ja Beusmans v. neuvosto ja komissio, tuomio 29.4.2004, s. I-4509, Kok., 43 kohta).

139 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen siitä arvioinnista, joka koskee valittajan esittämää vahingonkorvausvaatimusta, joka perustuu tuottamusvastuuseen, on todettava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin sulki perustellusti ja riittävin perusteluin pois, että komissio voisi aiheuttaa unionin vastuun syntymisen riidanalaisen päätöksen tekemisen johdosta, koska siihen ei sisälly minkäänlaista lainvastaisuutta, ja että näin ollen yksi tämän vastuun syntymisen edellytyksistä puuttuu.

140 Valittaja vetosi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa myös unionin tuottamuksesta riippumattomaan vastuuseen, kun se katsoi kärsineensä vahinkoa sen takia, ettei komissio valvonut tai tarkastanut valvontamenettelyn aikana millään tavoin kyseessä olevan toimenpiteen toteuttamisen tapoja.

141 Ilman että unionin tuomioistuimen tarvitsee lausua mahdollisuudesta unionin vastuun syntymiselle lainmukaisen toimen aiheuttamasta vahingosta nyt esillä olevassa asiassa kyseessä olevan kaltaisissa olosuhteissa, riittää kun todetaan, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin saattoi tekemättä oikeudellista virhettä hylätä tämän perusteen, koska aineellinen vahinko ja henkinen kärsimys, joihin valittaja vetoaa, eivät ole millään tavoin epätavallisia ja erityisiä. Mahdolliset taloudelliset menetykset – jos oletetaan, että ne ovat todellisia – sekä tämän viimeksi mainitun maineeseen kohdistunut kärsimys ovat seurauksia, joihin jokaisen valistuneen toimijan on

varauduttava sellaisen päätöksen tekemisen vuoksi, jolla vähennettiin alun perin myönnetyn tuen määrää ja joka tehtiin asetuksen N:o 4253/88 24 artiklan perusteella.

142 Näin ollen valituksenalaisessa tuomiossa, siltä osin kuin siinä suljettiin pois unionin sopimussuhteen ulkopuolinen vastuu, ei ole minkäänlaista oikeudellista virhettä, joten tämä valitusperuste on hylättävä.

143 Edellä todetusta seuraa, että yhtäkään valitusperustetta, johon valittaja on vedonnut valituksensa tueksi, ei voida hyväksyä, joten valitus on hylättävä kokonaisuudessaan.

V Oikeudenkäyntikulut

144 Työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan, jota sovelletaan saman työjärjestyksen 118 artiklan nojalla valitusmenettelyyn, asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska valittaja on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut komission vaatimusten mukaisesti.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (toinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Valitus hylätään.

2) Sviluppo Italia Basilicata SpA velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Allekirjoitukset